

X.

Nosil jsem v hlavě dvě jména. Salomena Kesslová a Anna Václavíková. První jsem chtěl vidět znovu a tu druhou poprvé. Oblékl jsem se do podzimního kabátu, protože večer už mi začínalo být zima, a šel pěšky z domu přes sady ke Kasárenské ulici. Byla už tma a cestou jsem potkal dvě holky, které znám z ordinace, utíkaly do práce.

V Café Groll bylo rušno. Magdalena měla klavírní vystoupení a další čtyři holky seděly na pódiu ve člunu. Všechny židle byly obsazené, sešlo se tu čtyřadvacet chlapů, ale víc než na Magdalenino vystoupení se soustředili na čtveřici kurtizán oblečených do pruhovaných námořnických plavek, které předváděly plavbu na širém moři. Paní Holubová mi pošeptala, že se jedná o speciální vystoupení, dívky už za chvíli narazí na útes a bude jim hrozit utonutí, Magdalena přestane hrát, na okamžik odjede a vrátí se v kostýmu anděla a všem pomůže na pevninu.

Dívky tonuly kouzelně, držely se lodi a špulily na hosty své zadečky, čímž si vysloužily potlesk, jedna

z nich chvíli bojovala se žralokem, který z ní serval plavky, a dál se topila úplně nahá. To už pánové skandovali a Magdalena využila příležitosti, kdy klavír stejně nebyl slyšet, aby v oděvu anděla zachránila své přítelkyně a roznesla je na několik ostrovů, k jednotlivým pánům. Madam Holubová se postavila na jeviště a zvolala, že dámy se právě dostaly do rukou nebezpečných domorodců, kteří ještě nikdy neviděli ženu, a že pokoje jsou připravené a ona všem přeje příjemnou zábavu.

Nejstarší důstojník, mohlo mu být k padesátce, popadl Cilku a utíkal s ní po schodech, další dívku si odvedli na pokoj dva mladí vojáci, třetí protestovala, že je tak unavená ze svého náročného vystoupení, že by nejdříve ráda chvíli poseděla a něco s pány vypila, a čtvrtá, myslím, že to byla Josefka, se nahá stočila na klín tří mužů, břichem ke stropu, jednou rukou si přikrývala přirození a druhou ňadra, prohlásila, že jako nejudatnější ze všech, která přeprala žraloka, si zaslouží zvláštní péči, čehož se ihned chytila Vlasta Holubová a oznámila pánům, že ten, který dá za slečnu nejvíc peněz, s ní dnes stráví večer. Nakonec se její cena vyšplhala na trojnásobek běžné taxy a vysoký štíhlý muž s bradkou si ji přehodil přes rameno, Josefčina zadnice svítila na celý lokál, až společně zmizeli nahoře v patře.

Magdalena v kostýmu anděla se posadila vedle mě. „Jak se vám líbilo vystoupení, pane doktore?“
„Tleskal jsem vestoje.“

„Páč už jste si neměl kam sednout,“ smála se.

„Ne, opravdu, skvělé! Jak často pořádáte podobné večírky?“

„Podle toho, jak rychle se nám to podaří secvičit.“

Trochu mi cukal koutek, protože jsem si představoval, jak složité je posadit čtyři dívky do lodi a donutit je, aby předváděly, že se topí. „Rozumím,“ odpověděl jsem.

„Takže tak dvakrát do měsíce. Madam vymejší různý program a zakládá si na tom, že stejný vystoupení se dvakrát nevopakuje.“

Na stole přistály dva panáky rumu a Magdalena mi jeden podala. „Jsem ráda, že jste tady. Měl byste chodit častěji.“

Napili jsme se a ona se ke mně přitiskla. „Pánů je tady dneska hodně, dlouho tady s váma nezůstanu, madam by hubovala, že přichází vo kšeft. Nechtěl byste si mě koupit, pane doktore? S váma bych šla nejraději.“

Neřekl jsem nic, jen jsem zavrtěl hlavou a jí to bylo líto, políbila mě na tvář, rozcuchala mi vlasy a šla se převléknout. Vystoupila v námořnických plavkách na pódium a zavolala: „Nezapomněli jste na někoho?“ Chlapi začali tleskat a Magdalena se ukláněla, děkovala a vypadala veseleji než vedle mě, pozornost jí lichtěla a teď měla oči všech hostů jen pro sebe.

„Café Groll oznamuje novinku,“ volala. „Pokoj číslo šest má od dnešního rána vlastní piano. Chtěl by někdo, abych zahrála jen pro něj?“

Chtěli všichni. Dvacet chlapů by se o ni popralo. Prohlížela si studentíka, který seděl trochu stranou, a došla si pro něj. „Co ty?“ zeptala se. „Mám našetřeno,“ odpověděl a hleděl přitom do země. „Dneska budu tvoje,“ objala ho, kluk zčervenál, ale hrdě se postavil, vyhrál nad všemi vojáky a podnikateli, kteří by za Magdalenu zaplatili víc, ale ona se rozhodla potěšit mladého kluka, co chce možná poprvé zjistit, jak chutná žena. „Neboj,“ řekla mu ještě na schodech, když si všimla, jak se mu třesou ruce.

Roli spolčnice teď převzala madam Holubová. Korzovala po kavárně, povídala si s chlapy a slibovala, že holky nezůstanou nahoře dlouho, že udělá maximum pro to, aby se na každého dostalo. Na chvíli se posadila i ke mně, přinesla víno a slíbila, že si se mnou vykouří cigaretu, prý jí velmi těší, že jsem opět zavítal do jejího podniku.

„Magda vás chtěla, viděla jsem to,“ řekla, když jsem jí zapaloval cigáro.

„Asi ano, je velmi krásná, ale vzhledem k mé profesi jistě pochopíte, že si tohle nemůžu dovolit.“

„Doktor před vámi taky nechtěl. A nakonec mu z toho přeskočilo. Mešuge. Máte alespoň *Fräulein*, pane doktore?“

„Doufám, že brzy mít budu. Jedna dáma je mi velmi sympatická.“

„Asi jako jediný v Budějovicích máte štěstí, skutečný *Glück*, že znáte všechny lehké holky. Nenecháte se napálit,“ podotkla a odklepla popel do

talířku. „Ale u mých holek byste se bát nemusel, jak sám víte, všechny jsou zdravé.“

Mlčel jsem a madam to ticho rychle přerušila. „Pokud je vám Magdalenina společnost nepříjemná, promluví s ní, aby vás nechala na pokoji.“

„Vůbec ne, paní Holubová,“ vyhrkl jsem rychle. „Ona je velmi sympatická, milá, myslím, že i inteligentní. Nic jí prosím neříkejte, rád s ní zase někdy posedím..“

„Jenomže holky tu nemám *zu setzen*. Proč jste vlastně dnes přišel? Děláte kontrolu?“

„Přišel jsem kvůli slečně Václavíkové, ještě jsem ji neviděl.“

„Ona k vám nechodí?“ zeptala se udiveně.

„Ještě u mě ani jednou nebyla.“

„*Das ist Skandal*, promluví s ní.“

„Dnes tu není?“

„Ne, Anča bude zase zítra.“

„Vzkažte jí, prosím, že zítra ordinuji celé dopoledne.“

